Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50. Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος | *Ἀθῆναι, 23 Σεπτεμβρίου 1939* | *Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 43*

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ὁ Τσέϋν κάθισε δίπλα καὶ κοίταξε συλλογισμένος τὸ νεανικὸ πρόσωπο ποὺ τὸ μισόκρυβε ὁ ἥσκιος τοῦ χεριοῦ, καὶ μαζὶ μὲ ὅλες τὶς ἄλλες σκέψεις ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό του, τοῦ ἦρθε καὶ ἡ ἰδέα μὴ τυχὸν εἶχε παραμελήσει τὰ πατρικά του καθήκοντα.

— Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ νοιάζεται ὅλα ὅταν ριψοκινδυνεύει κάθε στιγμὴ τὴν περιουσία του; σκέφθηκε. Θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ μ' εὕρῃ συμφορὰ χειρότερη παρὰ ἂν πνιγόταν στὴ θάλασσα, μὰ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ πιὰ τέτοιος φόβος. Κι' ἂν σώθηκα ἀπ' αὐτὸ τὸν κίνδυνο ὅλη, ἡ περιουσία μου δὲν φτάνει γιὰ νὰ πληρώσω τὸν Τρούπ.

Ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ βαγονιοῦ μπῆκε τὸ πρωὶ ἡ δροσερὴ θαλασσινὴ αὔρα. Ἡ «*Κωνστάνς*» ρυμουλκήθηκε μαζὶ μὲ τὰ φορτηγὰ βαγόνια ὡς τὸ Γκλῶστερ καὶ ὁ Χάρβεϋ μπόρεσε νὰ πάῃ στὴ δουλειά του.

—Ὥστε πάλι κινδυνεύει νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα καὶ νὰ πνιγῇ! εἶπε ἡ μητέρα μὲ πίκρα.

— Θὰ βρισκόμαστε κι' ἐμεῖς κοντὰ ἕτοιμοι νὰ τοῦ ρίξουμε ἕνα σχοινὶ γιὰ νὰ πιαστῇ. Δὲν τὸν εἶδες ποτέ σου νὰ δουλεύῃ γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του, εἶπε ὁ πατέρας.

— Τί ἀνοησία! νὰ φανταστῇ κανεὶς ποτέ...

— Κι' ὅμως, ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸν πληρώνει τὸ φαντάσθηκε. Κι' ἴσως ἔχει κάποιο δίκιο.

Κατέβηκαν στὸ λιμάνι περνώντας ἀπὸ μαγαζιὰ ποὺ πουλοῦσαν νιτσεράδες γιὰ τοὺς ναυτικούς, κι' ἔφθασαν ὡς τὴν προκυμαία τοῦ Γοῦβερμαν ὅπου τὸ *Ἐδῶ Εἴμαστε* λικνιζόταν στὰ νερά, μὲ τὴ σημαία τοῦ Μπάνκου ὑψωμένη ἀκόμη στὸ κατάρτι του.

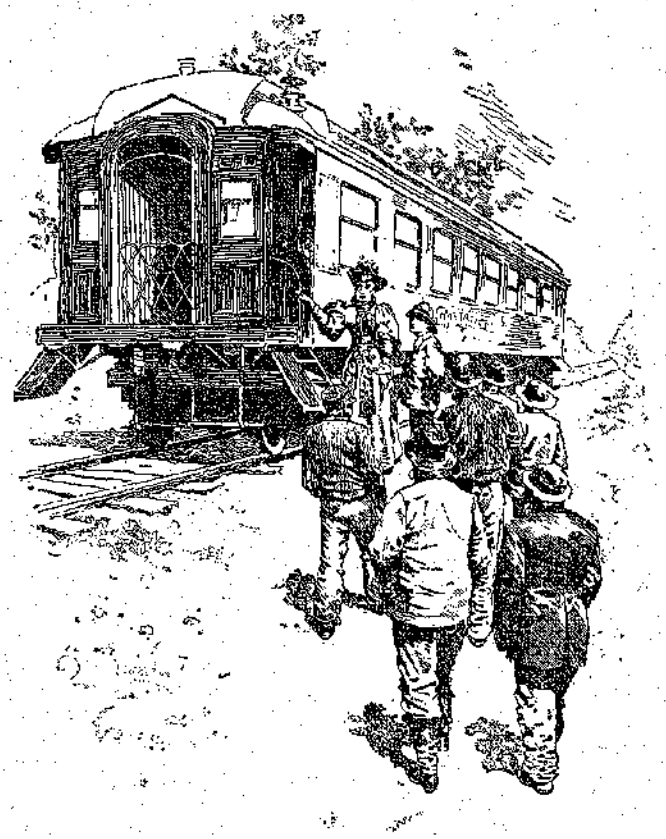

Ἡ κυρία Τσέϋν τοὺς πῆρε νὰ τοὺς δείξῃ τὴν «*Κωνστάνς*»

Ὅλοι δούλευαν σὰν τὰ μυρμήγκια κάτω ἀπὸ τὸ λαμπρὸ πρωϊνὸ φῶς. Ὁ Ντίσκο στεκόταν πάνω ἀπὸ τὸ ἀμπάρι ἐπιτηρώντας τὸν Μανουέλ. Ὁ Πέν κι' ὁ μπάρμπα Σάλτερς ἦταν στὸ παλάγκο. Ὁ Ντὰν ἀνέβαζε μὲ τὸ βίντσι στριφογυρίζοντας τὰ φορτωμένα ζεμπίλια ὡς τὸ κατάστρωμα, ἐνῶ ὁ Τὸμ Πλάττ καὶ ὁ Μεγάλος Τζὰκ καταγίνονταν νὰ τὰ γεμίζουν καὶ ὁ Χάρβεϋ μ' ἕνα σημειωματάριο στὸ χέρι ἀντιπροσώπευε τὰ συμφέροντα τοῦ ἀφεντικοῦ καὶ στεκόταν δίπλα στὸν ζυγιστὴ ποὺ ἦταν ὅλος ἄσπρος ἀπὸ ἀλάτι.

—Ἕτοιμοι; φώναζαν ἀπὸ κάτω.

— Ἴσα! πρόσταξε ὁ Ντίσκο.

—Ἐ! ἔκανε ὁ Μανουέλ.

Ὕστερα ἄκουσαν τὴ φωνὴ τοῦ Χάρβεϋ καθαρὴ καὶ δροσερὴ νὰ ἐξελέγχῃ τὰ βάρη.

Μόλις εἶχε ἀδειαστῇ στὴν ἀποθήκη τὸ τελευταῖο ζεμπίλι τῶν ψαριῶν κι' ὁ Χάρβεϋ πήδησε ἀπὸ τὴν προκυμαία ἀπὸ ἕνα ὕψος δυὸ μέτρων γιὰ συντομώτερα, γιὰ νὰ δώσῃ στὸν Ντίσκο τὸν λογαριασμό, καὶ φώναξε:

— Διακόσια ἐνενήντα ἑπτὰ καὶ τ' ἀμπάρι ἀδειανό!

— Καὶ πόσα κάνει ἐν ὅλῳ, Χάρβεϋ; ρώτησε ὁ Ντίσκο.

— Τρεῖς χιλιάδες ἑξακόσια ἑβδομήντα ἕξη δολλάρια καὶ ἕνα κάρτο. Κρῖμα ποὺ δὲν ἔχω κι' ἐγὼ μερδικό!

— Μὰ τὴν πίστη μου θἄλεγα ὅτι σχεδὸν τὸ ἄξιζες, Χάρβεϋ. Πᾶς μιὰ τρεχάλα ὡς τὸ γραφεῖο

τοῦ Γούβερμαν γιὰ νὰ τοῦ δώσῃς τὰ μέτρα ;

— Τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἄγάρι ; ρώτησε ὁ Τσέῦν τὸν Ντὰν ποὺ ἦταν συνειθισμένος σὲ κάθε λογῆς ἐρωτήσεις ἀπὸ τοὺς χασομέρηδες ποὺ ὀνομάζονται «παραθερισταί».

— Εἶναι ἕνας μοῖτσος τῆς εὐκαιρίας, ἀπάντησε αὐτός. Τὸν ψαρέψαμε στὸν Μπάνκο ὅπου κάντευε νὰ πνιγῆ. Εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ κατάστρωμα ἑνὸς βαποριοῦ, καθὼς μᾶς εἶπε. Ἦταν ἐπιβάτης τοῦ βαποριοῦ καὶ τώρα ἔχει πάρει δρόμο γιὰ νὰ γίνῃ ψαρᾶς.

—Ἀξίζει τὸ φαΐ ποὺ τὸν ταΐζετε ;

—Ἔτσι λέμε. Ἔ, μπαμπά ! Ἐδῶ εἶναι ἕνας κύριος ποὺ θέλει νὰ μάθῃ ἂν ὁ Χάρβεῦ ἀξίζει τὸ φαΐ ποὺ τὸν ταΐζουμε. Δὲν θέλετε νὰ περάσετε μέσα ; Θὰ στήσουμε μιὰ σκάλα γιὰ τὴν κυρία.

— Πολὺ εὐχαρίστως. Ἔλα, Κωνστάνς, δὲν θὰ σὲ πειράξῃ καὶ θὰ μπορέσῃς νὰ τὰ ἰδῇς ὅλα μὲ τὰ ἴδια σου τὰ μάτια.

Ἡ γυναίκα ἐκείνη ποὺ πρὶν ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα δὲν μποροῦσε νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι της ἀπὸ τὸ μαξιλάρι, κατάφερε ν' ἀνεβῇ ἀπὸ τὴν μικρὴ σκαλίτσα τοῦ καραβιοῦ κι' ἔμεινε σαστισμένη μέσα στὸ ἀπερίγραπτο ἀνακάτωμα τῶν σχοινιῶν καὶ τῶν βαρελιῶν ποὺ γέμιζαν τὴν πρύμη.

—Ἐνδιαφέρεσθε μήπως γιὰ τὸν Χάρβεῦ ; ρώτησε ὁ Ντίσκο.

— Μᾶλλον.

— Εἶναι ἕνας λαμπρὸ παιδὶ ποὺ δὲν ἔχει κανεὶς ἀνάγκη νὰ τοῦ πῇ δυὸ φορὲς τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ἀκούσατε μὲ τί τρόπο τὸν βρήκαμε. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ὑπέφερε τὸ καϊμένο ἀπὸ κάποια νευρικὴ πάθηση, ἐκτὸς ἂν εἶχε χτυπήσει πουθενὰ τὸ κεφάλι του καθὼς ἔπεφτε ἀπὸ τὸ βαπόρι καὶ τοῦ εἶχε σαλέψει τὸ μυαλό του. Τώρα τοῦ πέρασαν ὅλα αὐτά. Περάστε μέσα στὴν καμπίνα. Δὲν εἶναι συγυρισμένα, μὰ μὲ τὴν δουλειὰ βλέπετε ποὺ εἴχαμε αὐτὲς τὶς ἡμέρες...

—Ἐδῶ κοιμόταν ; ρώτησε ἡ κυρία Τσέῦν, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὶς ἀνάστατες κουκέτες.

—Ὄχι, ἡ δική του ἡ κουκέτα ἦταν μπροστὰ στὴν πλώρη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς τηγανίτες ποὺ ἔκλεβε μαζὶ μὲ τὸν δικό μου τὸ γιὸ καὶ τὸ ξύλο ποὺ ἔπαιζαν οἱ δυό τους τὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ κοιμηθοῦν, δὲν ἔχω νὰ τὸν κατηγορήσω γιὰ τίποτε ἄλλο.

— Δὲν ἔχει νὰ πῇ κανένας τίποτε γιὰ τὸν Χάρβεῦ, ἔκανε ὁ μπάρμπα Σάλτερς κατεβαίνοντας. Καμμιὰ φορὰ τοῦ ἐρχόταν καὶ μοῦ ἄρπαζε τὶς μπόττες μου καὶ τὶς κρεμοῦσε στὸ μεγάλο κατάρτι καὶ δὲν ἔδειχνε κανένα σεβασμὸ σ' ἐκείνους ποὺ καταλάβαιναν περισσότερο ἀπ' αὐτὸν πῶς πρέπει νὰ φυτεύῃ κανεὶς ἕνα κτῆμα. Μὰ σ' αὐτὸ φταίει ὁ Ντάν.

Στὸ μεταξὺ ὁ Ντάν, συνδυάζοντας τὴν ἐπίσκεψη τῶν δύο ξένων μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Χάρβεῦ τὸ πρωί, ἐχόρευε ἐπάνω στὸ κατάστρωμα τὸν χορὸ τῶν ἀγρίων.

— Τόμ ! Τόμ ! ψιθύρισε ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τ' ἀμπαριοῦ. Οἱ δικοί του ἔχουν ἔρθει καὶ ὁ μπαμπᾶς δὲν τὸ ἔχει πάρει ἀκόμα κάβο. Ἔχουν στήσει ψιλοκουβέντα κάτω στὴν καμπίνα. Ἐκείνη εἶναι σωστὴ κούκλα καὶ αὐτὸς εἶναι ἀκριβῶς ὅπως ἔλεγε ὁ Χάρβεῦ.

—Σώπα ! ἔκανε ὁ Μεγάλος Τζὰκ ξεπροβάλλοντας, πασπαλισμένος ὅλος μὲ ἄλάτι καὶ λέπια τῶν ψαριῶν. Σώπα ! Ἀὲς ἐκείνη ἡ ἱστορία τοῦ κακομαθημένου παιδιοῦ καὶ τοῦ ἁμαξιοῦ μὲ τὰ τέσσερα ἄλογα νὰ ἦταν ἀληθινή;

—Ἀληθινὴ καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Ἐγὼ τὰ ἤξερα ὅλα ἀπ' τὴν ἀρχή. Ὁ Χάρβεῦ μοῦ τὰ εἶχε φανερώσει. Ἐλάτε τώρα νὰ ἰδῆτε πῶς μπορεῖ ὁ μπαμπᾶς νὰ λαθευτῇ στὴν κρίση του.

Κατέβηκαν κάτω κι' ἔφθασαν τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ὁ Τσέῦν ἔλεγε :

—Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ ἀκούω τόσα καλὰ γιὰ τὸν Χάρβεῦ, γιατί... εἶναι γιός μου.

Ὁ Ντίσκο ἄνοιξε τόσο τὸ στόμα του ἀπὸ τὴν ἔκπληξη, ὥστε τοῦ πέσαν τὰ σαγόνια του. (Ὁ Μεγάλος Τζὰκ ὁρκιζόταν κάθε φορὰ πῶς τἄκουσε ποὺ ξεκλειδώθηκαν) καὶ γουρλωσε τὰ μάτια του, κοιτάζοντας πότε τὸν ἄνδρα καὶ πότε τὴ γυναῖκα.

—Ἔλαβα τὸ τηλεγράφημά του στὸ Σὰν Διέγο τώρα καὶ τέσσερις ἡμέρες καὶ διασχίσαμε τὴν Ἀμερικὴ ὁλόκληρη γιὰ νὰ ἔρθουμε νὰ τὸν βροῦμε.

— Μὲ ἰδιαίτερο τραῖνο ; ρώτησε ὁ Ντάν. Ὁ Χάρβεῦ μᾶς ἔλεγε πῶς ἔχετε δικό σας βαγόνι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

[Τὸ ποίημα ποὺ δημοσιεύεται παρακάτω, ὁ παλιός μας ἀγαπητὸς φίλος καὶ συνεργάτης κ. Κ. Π. Λευκαδίτης τὸ ἔστειλε στὸν κ. Φαίδωνα μὲ τὸ ἀκόλουθο γράμμα :

Σεβαστέ μου κ. Φαίδων

Θὰ διαβάσατε στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὸν ξαφνικὸ χαμὸ τοῦ Γιώργου Μαρκαντώνη. Ὅλοι ὅσοι ἄκουσαν, ὅτι ὁ ἀνταποκριτὴς αὐτὸς τοῦ «Ἐλευθέρου Βήματος» στὸ Λονδῖνο, ἦταν μόλις 32 χρονῶν, δηλαδὴ στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, εἶπαν : Τί κρίμα, νὰ πάῃ τόσο νέος, ἀφοῦ ὅλα ἔλεγαν ὅτι ἀνοιγόταν μπροστά του ἕνα μέλλον τόσο λαμπρό !

Γιατί, ἀφοῦ ἦταν ἀριστοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κι' ἀφοῦ στὸ Λονδῖνο ποὺ εἶχε τόσο διακριθῆ ὡς δημοσιογράφος, ἀπ' τὶς πρῶτες μέρες κιόλας ποὺ βρέθηκε κεῖ, ἐπεδίωξε νὰ πάῃ γιὰ εὐρύτερες σπουδὲς στὶς Πολιτικὲς Ἐπιστῆμες, σίγουρα μιὰ μέρα θ' ἀνέβαινε σὲ ἀκόμη ψηλότερα σκαλοπάτια αὐτὸς ὁ ἐξαιρετικὸς δημοσιογράφος, ποὺ, χωρὶς θορύβους ἐργαζόταν θετικά, μὲ σεμνότητα καὶ μὲ πεποίθηση, ὅτι στὸ τέλος θὰ ἔφτανε στὸ σκοπό του.

Βέβαιε ὡστόσο, πῶς κι' ὁ Γιώργος ὁ Μαρκαντώνης ξεκίνησε ἀπ' τὴ «Διάπλαση» κι' αὐτός ; Στὰ 1921 εἶχε τὸ ψευδώνυμο «Μαγεμένο Τσοπανόπουλο», κι' ἦταν γιὰ καιρὸ πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Κόσμος τῆς Διαπλάσεως» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀργότερα ἄλλαξε ψευδώνυμο. Ἔγινε «Κανόλευκο Δάβαρο».—Τοῦ ἄρεσε, βλέπετε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο,—περισσότερο.

Ὅσο θυμᾶμαι τὴ δράση του — ὁ Γιώργος ὁ Μαρκαντώνης ἦταν ἀπὸ τότε μεγαλεπήβολος, μὲ τὴν εὐγενικὴ φιλοδοξία νὰ διακρίνεται, νὰ συναρπάζῃ τοὺς ἄλλους,—μοῦ φαίνεται σὰν ἀπίστευτο, ποὺ δὲν θὰ τὸν ξαναΐδω πιά. . .

Ἄχ . . . Γιατί νὰ μήν ἔμενε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἕνα «Μαγεμένο Τσοπανόπουλο», κι' ἐγὼ ἕνας «Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις» ; Ἔτσι. Θἄταν ἀκόμα καὶ τώρα ὁ Πρόεδρος τοῦ «Κόσμου τῆς Διαπλάσεως» κι' ἐγὼ ὁ Γενικὸς Γραμματέας του. . .

Δικός σας, Κ. Π. Λ.]

ΕΝΩ ΚΟΙΜΑΣΑΙ

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΟΥ

Σὰν μνήμη
τοῦ Γιώργου Μαρκαντώνη

Θυμᾶσαι ; Σκύβαμε καιρὸ
Πάνω ἀπ' τὸ ἴδιο τὸ βιβλίο.
Ἤμαστε μαθητούδια οἱ δυὸ
Καὶ σ' ἕνα ἐμένναμε θρανίο.

Ὅ,τι ἦταν ὄνειρο τοῦ ἑνοῦ
Γινόταν ὄνειρο καὶ τοῦ ἄλλου·
Μεθοῦσαν τὴν καρδιά, τὸ νοῦ
Τὰ λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ δασκάλου.

Μιὰ μέρα σ' ἔχασα. Μακρυὰ
Ἤτανε τοῦ σχολειοῦ τὰ χρόνια.
Καὶ σ' εἶδα κάποτε ψηλὰ.
Μὰ ἔφυγες, σὰν τὰ χελιδόνια.

Πλέοντας ἔπλεκες μαζὶ
Καὶ μιὰ γιρλάντα ὁλόγυρά σου.
Πόθοι σὲ λίκνιζαν ψηλοί,
Κάτασπροι κύκνοι τὰ ὄνειρά σου.

Ἔφυγες. Κι' ἦταν φωτεινὴ
Γιὰ σὲ ἡ ὁμίχλη ὁλόγυρά σου.
Μὰ ἔγινε σύννεφο, πυκνοὶ
Ἀτμοί, ποὺ πνίξαν τὰ ὄνειρά σου...

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Α ΜΑ μεσοκοπήσῃ ὁ Σεπτέμβρης, τὰ παιδιὰ ποὺ κάνουν διακοπές, σ' ἐξοχὴ ἢ σὲ πόλεις, νοσταλγοῦν τὸ σχολεῖο. Κάποτε ἡ νοσταλγία αὐτὴ ἀρχίζει καὶ νωρίτερα. Εἴτε μέγαρο μὲ μαρμαρένιες στῆλες καὶ σκάλες, εἴτε κοινὸ καὶ στενόχωρο σπίτι, εἶναι μεγάλος μαγνήτης τὸ κτίριο ποὺ ἔχει μέσα θρανία. Μόνο στὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ χρόνου ἡ ἔλξη του ἀδυνατίζει καὶ σχεδὸν ἐκμηδενίζεται. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἀρχίζει πάλι νὰ τραβᾷ. Καὶ πάντα μὲ συγκίνηση, μὲ χαρά, τὰ παιδιὰ τρέχουν νὰ ξαναϊδοῦν τὸ σχολειό τους, νὰ ξαναπάρουν τὴ θέση τους σ' ἕνα θρανίο—ἄλλο κάθε χρόνο, ἀλλὰ πάντα τὸ ἴδιο — νὰ ξαναδροῦν τοὺς δασκάλους, τὶς δασκάλισσες, τοὺς συμμαθητές, τὶς συμμαθήτριες, νὰ ξαναρχίσουν τὰ παιχνίδια τους στὴν αὐλή, τὶς συζητήσεις τους, τέ. . . καυγαδάκια τους, νὰ ξαναμποῦν στὴν ἀγαπημένη ζωὴ ποὺ τόσο εἶχαν νοσταλγήσει. Ὁ μεγάλος μαγνήτης τραβᾷ τώρα μ' ὅλη του τὴ δύναμη.

Εἶναι ἡ ἐποχὴ τῶν ἐγγραφῶν καὶ τῆς ἀγορᾶς τῶν νέων βιβλίων. Ὦ, τὰ βιβλία τοῦ σχολείου, ἄλλη ἀγάπη κι' αὐτά ! Μὲ πόση λύπη ἀποχωρίζονται τὰ παιδιὰ τὰ παλιά τους, τὰ μ α θ η μ έ ν α, ποὺ σὲ κάθε τους σελίδα ἔχουν ἀφήσει μιὰ στάλα ἀπὸ ἱδρῶτα, κάποτε ἕνα δάκρυ καὶ πάντα μιὰ ἀνάμνηση· καὶ μὲ πόση περιέργεια, μὲ πόση λαχτάρα, παίρνουν τὰ καινούργια, τὰ ἄγνωστα, ποὺ θὰ τοὺς γίνουν πάλι γνωστὰ καὶ παλιά. Γιατὶ πάντα σχεδὸν τὰ παιδιὰ πουλοῦν ἢ χαρίζουν τὰ περσινά τους βιβλία. Εἶναι μιὰ παλιὰ καὶ συμφερτικὴ συνήθεια, ποὺ στὸν καιρό μου — σᾶς τὸ εἶπα νομίζω, κι' ἄλλη φορά—ἐπικρατοῦσε περισσότερο, γιατὶ τὰ βιβλία τοῦ σχολείου ἦταν τότε λίγα καὶ δὲν τἄλλαζαν κάθε τόσο. Μιὰ γραμματική, ἕνα συντακτικό, μιὰ ἑλληνικὴ χρηστομάθεια, μιὰ γαλλική, μιὰ ἱστορία, γιὰ κάθε τάξη, ἦταν «ἐν χρήσει» γιὰ χρόνια. Καὶ θυμοῦμαι πῶς τὰ μισὰ τουλάχιστο ἀπὸ τὰ βιβλία ποὺ ἀγόραζα κάθε Σεπτέμβρη, ἦταν μεταχειρισμένα. Μοῦ τὰ πουλοῦσαν μαθητὲς ἀπὸ ἀνώτερες τάξεις, ποὺ εἶχαν τὴν καλὴ συνήθεια νὰ διατηροῦν τὰ βιβλία τους καθαρὰ καὶ ἄρτια. Ἐγὼ τὰ παλιά μου τὰ εἶχα σὲ κακὸ χάλι : σχισμένα, μουντζουρωμένα, τσαλακωμένα, φύλλο-φύλλο, καθαυτὸ π ά λ ι ά. Ποῦ νὰ τὰ πουλήσω, ποιὸς τἀγόραζε, οὔτε χάρισμα δὲν τἄθελαν ! Καὶ σὲ λίγο τὰ πετοῦσα, ἄχρηστα καὶ σὲ μένα καὶ σὲ κάθε ἄλλον. . .

Καϊμένα μου βιβλία ! . . Τί θἄδινα νἄχα τώρα κανέν' ἀπ' αὐτά, νὰ τὸ ξανάβλεπα, νὰ τὸ φυλλομετροῦσα, μὲ τὶς μουντζοῦρες του ἔστω καὶ μὲ τὰ χάλια του. . . Πόσα θὰ μοῦ θύμιζε, πόσο θὰ μὲ συγκινοῦσε ! . . Θυμοῦμαι μιὰ Ἑλληνικὴ Χρηστομάθεια, φύλλο-φύλλο, ποὺ τὴν εἶχα στὴν πρώτη τοῦ Ἑλληνικοῦ, σὰ νὰ λέμε στὴν πρώτη τοῦ Ἐξαταξίου. Εἶναι λίγα χρόνια πού, δὲν ξέρω πῶς, βρῆκα, ἀνάμεσα σὲ παλιά μου χαρτιά, μερικά της κίτρινα καὶ στριφωμένα στὶς ἄκρες φύλλα. Τὰ πῆρα κι' ἀρχισα νὰ διαβάζω ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἦταν ἡ ἀρχὴ ἀπὸ τὸ «Ἐνόπτριο» τοῦ Λουκιανοῦ : «Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν. . .». Ἦταν μιὰ σελίδα ἀπ' τὴν ἀρχὴ μὲ μικρές-μικρές φράσεις : «Λύκω καὶ ἵππω συννόμω ἐστόν, λέαινα δὲ καὶ λέων οὐ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἴασιν». . . Στὴ σελίδα αὐτὴ εἶχα ζωγραφίσει, μὲ τὴν πέννα, ἕνα σπιτάκι μ' ἕνα δέντρο. Σὲ μιὰν ἄλλη φιγουράριζε ἕνα ψάρι. Σὲ μιὰν ἄλλη εἶχα γράψει μὲ μολύβι μερικὲς λέξεις ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τὶς διαβάσω... Ξαναεῖδα τὸ σχολεῖο μου, τὸ θρανίο μου, τὸ δάσκαλό μου, τοὺς συμμαθητές μου. Ξαναγύρισα ὅλος στὴν ἐποχὴ καὶ στὴ ζωὴ ἐκείνη. Καὶ τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα. . .

Τίποτα πιὸ ἀναμνηστικό, πιὸ συγκινητικὸ ἀπὸ ἕνα παλιὸ βιβλίο τοῦ σχολείου. Μὴν τὰ πουλᾶτε, μὴν τὰ πετᾶτε, μὴν τὰ ξεκάνετε ὅλα. Φυλάτε καὶ μερικὰ σὲ μιὰν ἄκρη. Θἄρθῃ ἡμέρα ποὺ θὰ μὲ θυμηθῆτε. . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

17.

Ὁ Κωστάκης ἔπεσε μὰ ξανασηκώθηκε. Δὲν εἶχε χτυπήσει πολὺ καὶ μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἱππασία του. Σκέφθηκε ὅμως δυὸ πράγματα : πρῶτο, νὰ χώσῃ στὶς μπόττες τοῦ ἐφημερίδες, γιὰ νὰ στενέψουν καὶ νὰ μὴ φεύγουν τὰ πόδια του τόσο εὔκολα· καὶ δεύτερο νὰ προμηθευθῇ ἕν' ἀλεξίπτωτο.

Τὸ ἀλεξίπτωτο, ὅπως τὸ λέει καὶ τὄνομά του, εἶναι βοηθητικὸ γιὰ τὶς π τ ώ σ ε ι ς. Ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἀλεξίπτωτο, πέφτει σιγά, μαλακά, καὶ δὲν φοβᾶται νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι του ἢ κανένα πόδι. Πῶς δὲν τὸ σκέφθηκε αὐτὸ πρωτύτερα ὁ Κωστάκης ; Ἂν τὸ ἄλογο ἔκανε πάλι κανένα ἀπότομο κίνημα καὶ τὸν ἔριχνε ἀπὸ τὴ σέλλα, τὸ ἀλεξίπτωτο θἄνοιγε, κι' ὁ καβαλλάρης θἄπεφτε στὸ γρασίδι τόσο σιγά, ποὺ δὲν θὰ πάθαινε τίποτα.

Μὰ δὲν τὰ λογάριασε καλά. Ἀλήθεια, γέμισε τὶς μπόττες του μ' ἐφημερίδες κι' ἀγόρασε ἀπὸ ἕνα μαγαζί—τὸ ἄλογό του περίμενε ἀπέξω—ἕνα χάρτινο ἀλεξίπτωτο ποὺ τὸ ἔδεσε πάνω του. Μὰ μόλις καβαλλίκεψε καὶ τὸ ἄλογο ἄρχισε νὰ τρέχῃ, τὸ ἀλεξίπτωτο ἄνοιξε ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ τὸν σήκωσε ψηλά. Δὲν τὸν ξεκόλλησε ὅμως κι' ἀπὸ τὸ ἄλογο. Γιατὶ τὰ πόδια του δὲν ἔβγαιναν πιὰ ἀπὸ τὶς μπόττες μὲ τὶς ἐφημερίδες, κι' ἀκόμα τὰ σπιρούνια του ἔμεναν κολλημένα στὶς σκάλες τῆς σέλλας μὲ τοὺς μαγνῆτες. Ἔτσι, ἐνῶ τὸ ἄλογο ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ, ἐξακολουθοῦσε κι' ὁ Κωστάκης νὰ βρίσκεται μετέωρος στὸν ἀέρα, χω-

ρὶς νὰ μπορῇ οὔτε νὰ ξανακαθήσῃ στὴ σέλλα—δὲν ἄφινε τὸ ἀλεξίπτωτο—οὔτε νὰ πέσῃ κάτω γιὰ νὰ ξανασηκωθῇ.

Γέλια ποὺ ἔκαναν ὅσοι τὸν ἔβλεπαν! Ἐπιτέλους βρέθηκε κάποιος ποὺ σταμάτησε τὸ ἄλογο καὶ τὸν βοήθησε νὰ μαζέψῃ τὸ ἀλεξίπτωτό του καὶ νὰ ξανακαθήσῃ στὴ σέλλα. Ἡ ἱππασία ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτσι. Ἔπρεπε νὰ σοφισθῇ καὶ τίποτ' ἄλλο προφυλακτικό. . .

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἡ γιαγιά της τὴν δικαιολογοῦσε λέγοντας πὼς εἶναι ἀκόμη μικρή, κι' ἔτσι ἀνέλαβαν οἱ καλὲς γειτόνισσες νὰ κάνουν τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ.

Ἀπὸ τότε ὅμως ποὺ γύρισε ἡ Μαριά, εὐθὺς ἡ Ἐμορφία ξανάρχισε πάλι τὰ παλιά της: Στολιζόταν, γελοῦσε, ἔτρεχε μέσα στὸ σπίτι, διασκέδαζε τὸν πατέρα της καὶ τὴ γιαγιά της καὶ μόνον ὅποτε τῆς ἔρχόταν ἡ ὄρεξη βοηθοῦσε λίγο καὶ τὴ Μαριὰ μὰ κι' αὐτὸ ὄχι κάθε μέρα. Ἡ Μαριὰ οὔτε παραπονιόταν, οὔτε τῆς ἔφερνε ποτὲ καμμιὰ ἀντίρρηση, ἀπεναντίας τὴν ἐλάτρευε σὰν μεγαλύτερη ἀδερφὴ τὴ μικρότερή της ποὺ ἔχει ἀναθρέψει. Ἀγαπιῶνταν λοιπὸν τὰ δυὸ κορίτσια, ἀλλὰ ἦταν ὁλότελα διαφορετικὰ μεταξύ τους. Ἡ δὲ μητέρα τοῦ γιατροῦ οὐδέποτε θὰ μιλοῦσε στὴν Ἐμορφία ὅπως μιλοῦσε στὴ Μαριά, γιατὶ ἔνοιωθε πὼς ἡ Ἐμορφία δὲν θὰ καταλάβαινε τίποτε.

Ὡστόσο βρισκόταν μέσα στὸ χωριὸ μιὰ ψυχὴ ποὺ ἡ Μαριὰ μποροῦσε λαμπρὰ νὰ συνεννοηθῇ μαζί της. Ἡ ψυχὴ αὐτὴ ἦταν ὁ Ἰωσὴφ ὁ γιὸς τῆς μυλωνοῦς. Καὶ ὅταν ἀκόμη γόρισε ἡ Μαριά, τὸ καλὸ παιδὶ δὲν ἔπαψε νὰ ἔρχεται κάθε πρωί, γιὰ νὰ δίνῃ ὅπως ἔλεγε «ἕνα χεράκι» στὶς γειτόνισές του. Γειτόνισσες δὲ τὶς ἔλεγε δίχως ἄλλο γιὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀγάπη ποὺ εἶχε στὴν οἰκογένεια τοῦ κὺρ-Πέτρου, γιατὶ τὸ σπίτι του βρισκόταν στὴν μιὰ ἄκρη τοῦ χωριοῦ καὶ ὁ μύλος τῆς κυρὰ Ἀναστάσαινας στὴν ἄλλη καὶ γιὰ νὰ ἔρθῃ ὁ Ἰωσὴφ ἔπρεπε νὰ κατεβῇ ἕναν μεγάλο κατήφορο. Ἡ ἀγάπη του ὅμως γιὰ τὴν οἰκογένεια τοῦ ἀγροφύλακα τὸν ἔκανε ν' ἀψηφάῃ καὶ τὸν δρόμο καὶ τὸν κόπο. Τὸ ποιὸ ἀξιοπερίεργο μάλιστα εἶναι πὼς ἡ κυρὰ Ἀναστάσαινα ὄχι μόνο δὲν ἐμπόδιζε τὸ γιό της, μὰ ἀπεναντίας τὸν παρακινοῦσε νὰ πηγαίνῃ. Πρώτη αὐτὴ τὸν βίαζε κάθε μέρα:

— Δὲν πηγαίνῃς, Ἰωσὴφ παιδί μου, νὰ βοηθήσῃς τῆς Μορφούλας;

Οὔτε μιὰ μέρα δὲν περνοῦσε χωρὶς νὰ ἔρθῃ ἡ ἴδια νὰ ἰδῇ τὴν κυρὰ Μαρία.

—Ἦρθα, κυρὰ Μαρία μου, νὰ σοῦ κάμω λίγη συντροφιὰ νὰ δώσῃ ὁ νοῦς σου.

«Ἕνα πετεινάρι πήδησε στὸ πόδι της καὶ τὴν ἔβγαλε ἀπ' τοὺς ρεμβασμούς της»

Καὶ μόλις καθόταν ἄρχιζε νὰ παινεύῃ τὴν Ἐμορφία καὶ ὅταν ἔβλεπε πὼς ὁ κὺρ Πέτρος καὶ ἡ κυρὰ Μαριὰ χαμογελοῦσαν κολακευμένοι, τότε ἄρχιζε τὰ παινέματα τοῦ γιοῦ της.

«Κάτι τρέχει ἐδῶ. . . κάτι μαγειρεύεται», ἔλεγαν οἱ γειτόνισσες καὶ χαμογελοῦσαν.

Ἡ Μαριὰ ὅμως ποτὲ δὲν ἔβαλε μὲ τὸ νοῦ της πὼς κάτι τρέχει γιατὶ εὕρισκε πολὺ φυσικὸ πὼς ὁ Ἰωσὴφ ἐρχόταν μόνο γιατὶ ἤθελε νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ γιὰ τίποτε ἄλλο.

Ἐρχόταν λοιπὸν ὁ Ἰωσὴφ πολὺ πρωὶ καὶ εὕρισκε τὴ Γυφτοπούλα μοναχή της καὶ ἀπὸ μακρυὰ τῆς φώναζε: «Καλημέρα, Μαριά!».

Δὲ ζητοῦσε νὰ ἰδῇ τὴν Ἐμορφία γιατὶ ἤξερε πὼς αὐτὴ κοιμόταν ἀκόμη. Ἔπιανε τότε πρόσχαρα κι' ἔκανε ὅλες τὶς δουλειὲς ποὺ πέφτουν βαρειὲς σὲ μιὰ γυναῖκα: ἔσχιζε ξύλα, κούβαλοῦσε νερό, σκαρφάλωνε ἐπάνω στὰ δένδρα κι' ἔκοβε φροῦτα, διόρθωνε, ὅποτε ἦταν ἀνάγκη, κανένα χαλασμένο τοῖχο ἢ φράχτη, ἐνῶ στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Μαριὰ τάΐζε τὰ πουλιὰ ἢ σάρωνε τὴν αὐλή. Κι' ἔτσι ὁ καλὸς Ἰωσὴφ βοηθοῦσε τὴν γυφτοπούλα.

Ὅσο δούλευαν μιλοῦσαν μεταξύ τους. Καὶ ὁ Ἰωσὴφ δὲν ἦταν βέβαια πολὺ ὁμιλητικὸς καὶ μὲ δυσκολία εὕρισκε τὰ λόγια ποὺ ἔπρεπε, μὰ εἶχε ἕναν ἰδιαίτερο τρόπο στὶς ἀπαντήσεις του: «Ὦ βέβαια, βέβαια. . . οὔτε λόγος νὰ γίνεται. . . ἔτσι ἔ; Περίεργο πρᾶγμα!»

Αὐτὲς οἱ λακωνικὲς ἀπαντήσεις ἄρεσαν στὴ γυφτοπούλα περισσότερο ἀπὸ πολλὲς κουβέντες καὶ ὁμιλίες. Καταλάβαινε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του καὶ διάβαζε στὰ μάτια του μὲ τόση εὐκολία, ὥστε δὲν χρειαζόταν πολλὰ λόγια. Ἡ Μαριὰ καταλάβαινε πὼς ὁ Ἰωσὴφ ἦταν πρόθυμος νὰ κάνῃ ὅ,τι δήποτε γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ καὶ ὅτι ἀκόμη τὴν θαύμαζε. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους οἱ ὧρες ἐκεῖνες τῆς πρωϊνῆς δουλειᾶς περνοῦσαν πολὺ εὐχάριστες καὶ γιὰ τοὺς δυό.

Ἀργότερα ἐρχόταν κι' ἡ Ἐμορφία· τὰ ξανθὰ μαλλιά της ἦταν ἀχτένιστα καὶ μπερδεμένα καὶ τὰ μάτια της πρισμένα ἀκόμη ἀπὸ τὸν ὕπνο.

Μόλις παρουσιαζόταν ἡ Ἐμορφία ἡ σκηνὴ ἄλλαζε ὁλότελα καὶ ἔπαυε εὐθὺς κάθε σοβαρὴ ὁμιλία. Ἡ Ἐμορφία πείραζε τὸν Ἰωσὴφ ποὺ τῆς ἀποκρινόταν κι' αὐτὸς μ' ἀστεῖα, γελοῦσαν κι' οἱ δυό τους κοιτάζοντας ποιὸς θὰ γελάσῃ περισσότερο καὶ μαζί τους γελοῦσε κι' ἡ Μαριά.

Αὐτὸ τὸ εὐχάριστο διάλειμμα ὅμως δὲν κρατοῦσε πολὺ γιατὶ τὰ κορίτσια ἔπρεπε νὰ μποῦν στὸ σπίτι νὰ περιποιηθοῦν τὴν γιαγιὰ καὶ νὰ συγυρίσουν.

Τότε ὁ Ἰωσὴφ ἔφευγε γυρίζοντας κάθε τόσο τὸ κεφάλι του καὶ βλέποντας τὶς δυὸ νέες ποὺ στέκονταν στὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ ὁ ἀντίλαλος γύριζε πίσω τὴ φωνή του.

— Γειά σου, Μαριά! Γειά σου, Ἐμορφία.

— Στὸ καλό, Ἰωσήφ, κι' αὔριο πάλι μὲ τὸ καλό.

Ἕνα πρωὶ ἡ Μαριὰ σηκώθηκε

νωρὶς ὅπως πάντα καὶ ἄρχισε νὰ ταΐζῃ τὶς κότες ἔχοντας στὸ νοῦ της τὸ χτεσινὸ πανηγύρι στὸ Κατωχώρι ὅπου δὲν εἶχε πάει γιατὶ ἔπρεπε νὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ, καὶ πῶς ν' ἀφήσῃ μόνη τὴν κυρά-Μαρία ποὺ πολλὲς φορὲς καὶ τὴ νύχτα ἀκόμη τὴν φώναζε γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῇ. Ἡ Μαριὰ μόνον στὰ κοντινὰ πανηγύρια πήγαινε καὶ τότε πάλι μόνον ὅταν καμμιὰ γειτόνισσα εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ ἔρθῃ γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ μόνη της τὴν κυρά-Μαρία.

Ἡ Ἐμορφία ὅμως εἶχε πάει στὸ πανηγύρι μαζὶ μὲ τὴ μυλωνοῦ ποὺ ἐπέμενε καλὰ καὶ σώνει νὰ τὴν πάρῃ μαζί της καὶ στὸ τέλος, κατάφερε νὰ πείσῃ καὶ τὸν κὺρ Πέτρο. Στὴν ἀρχὴ ἡ Ἐμορφία δὲν ἤθελε κι' ἔλεγε πῶς θ' ἀφήσῃ τὴ γιαγιά της κι' ὅτι δὲν θὰ διασκεδάσῃ ἂν δὲν ἔρθῃ καὶ ἡ Μαριά. Μὰ ἡ Μαριὰ τὴν ἔπεισε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ στενοχωρηθῇ καθόλου καὶ δὲν χρειάστηκε πολλὰ παρακάλια γιὰ νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησή κι' εὐθὺς ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται καὶ δὲν ἔπαψε τὸ τραγούδι ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφυγαν.

Πόσο θὰ διασκέδαζε ἡ Ἐμορφία! Ἡ Μαριὰ ἔβαζε μὲ τὸ νοῦ της τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ στολισμένους μὲ πολύχρωμες σημαίες, τὶς παράγκες ὅπου θὰ βρίσκονταν ἁπλωμένα καὶ κρεμασμένα κάθε λογῆς ὡραῖα πράγματα: Ὑφάσματα καὶ φορέματα γυναικεῖα κόκκινα καὶ γαλάζια, στολίδια διάφορα, χρυσαφικά, παιχνίδια καὶ γλυκύσματα καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα ποὺ συνειθίζονται νὰ πουλιοῦνται στὰ πανηγύρια. Φανταζόταν τὸ κέφι καὶ τὰ γέλια τῶν γυναικῶν καὶ τῶν κοριτσιῶν καὶ τὰ κάθε λογῆς ντυσίματά τους καὶ τὸν χορό, ὦ προπάντων τὸν χορό!

Ἡ Μαριὰ δὲν χόρευε πιὰ τοὺς τσιγγάνικους χορτοὺς οὔτε εἶχε τὸ ντέφι της, χόρευε ὅμως ὅλους τοὺς χοροὺς καὶ ὅλοι οἱ νέοι ζητοῦσαν νὰ χορέψουν μαζί της γιατὶ χόρευε ἐλαφρὰ καὶ μὲ χάρη.

—Ἄ, νάτην ἡ Μορφούλα! φώναξε ἔξαφνα ρίχνοντας στὶς κότες μονομιᾶς ὅλα τὰ σκύβαλα ποὺ εἶχε στὴν ποδιά της καὶ τρέχοντας νὰ καλημερίσῃ τὴν φίλη της.

— Μάλιστα, νάτην ἡ Μορφούλα, εἶπε ἡ Ἐμορφία μπαίνοντας. Ὁ Ἰωσὴφ ἤθελε νὰ μὲ φέρῃ, μὰ τοῦ εἶπα πὼς δὲν ἦταν ἀνάγκη. Ἂν ἐρχόταν θὰ ἤθελε κουβέντες, θἄρχιζε νὰ σοῦ λέῃ γιὰ τὸ πανηγύρι καὶ δὲν θὰ εἶχε τελειωμούς. Κι' ἐγὼ εἶμαι κουρασμένη... κουρασμένη! Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πάω ἴσια στὸ κρεβατάκι μου νὰ πέσω. Πῆρα δυὸ-τρεῖς ὕπνους μέσα στὴ σούστα τῆς κυρᾶ Ἀναστάσαινας μὰ ἀκόμα θέλω νὰ κοιμηθῶ. Μαριά, δὲν ἔρχεσαι νὰ μὲ φιλήσῃς; Σοῦ ἀγόρασα μερικὰ ζαχαρωτά, ἕνα προσκεφαλάκι γιὰ νὰ καρφώνῃς τὶς βελόνες σου κι' ἕνα σταυροῦδάκι μαλαμοκαπνισμένο γιὰ νὰ κρεμάσῃς στὸ λαιμό σου. Τ' ἄφησα στὴ σούστα καὶ θὰ τὰ φέρῃ ὕστερα ὁ Ἰωσὴφ μαζὶ μὲ τὰ δικά μου πράγματα. Ἄχ, Μαριά μου, πόσο λυπήθηκα ποὺ δὲν σὲ εἶχα μαζί μου! Τί διασκέδαση! Χόρεψα, χόρεψα ποὺ χόρτασα χορό!

— Καὶ μὲ ποιὸν χόρεψες; ρώτησε ἡ Μαριὰ γιὰ νὰ βρῇ κι' αὐτὴ ἀφορμὴ νὰ μιλήσῃ. Ὅσο καὶ νάναι, μέσα της λυπόταν ποὺ δὲν εἶχε πάει κι' αὐτὴ στὸ πανηγύρι.

— Οὔ, μὲ πολλούς. Πρῶτα-πρῶτα μὲ τὸν Ἰωσὴφ γιατὶ μ' αὐτὸν καὶ μὲ τὴν μητέρα του πῆγα στὸ πανηγύρι. Μὰ δὲν χορεύει καλά, προτιμῶ τοὺς ἄλλους. Καὶ μάλιστα τὸν Γιάννη τὸν γιὸ τοῦ Χεμπερλῆ τοῦ ξενοδόχου. . . τὸν γνωρίζεις ἐσύ.

(Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΔΕΡΦΙΑ

[ΠΑΡΑΔΟΣΗ]

Ἡ ἀράχνη, τὸ μερμήγκι καὶ ἡ μέλισσα ἦταν ἀδέρφια πρὶν γίνουν ὅπως εἶναι τώρα. Εἶχανε καὶ μιὰ γριὰ μάννα ποὺ πάντρεψε τὰ παιδιά της, τὰ νοικοκύρεψε καὶ καθόταν μοναχή της στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ. Κάποια μέρα ἀρρώστησε ἡ γριὰ μάννα καὶ φώναξε κοντά της τὰ παιδιά της γιὰ νὰ τὰ ἰδῇ πρὶν πεθάνῃ καὶ νὰ τοὺς δώσῃ τὴν εὐχή της.

Πάνε, λένε στὴν ἀράχνη: —Ἔλα κι' ἡ μάννα σου εἶναι ἄρρωστη καὶ σὲ θέλει.

—Ὤχ τώρα, λέει ἐκείνη, ἐγὼ ρίχνω πανὶ στὸν ἀργαλειό, δὲν ἔχω καιρὸ νὰ πάω.

Πῆγαν καὶ τῶπαν τῆς μάννας της καὶ τὴν καταράστηκε: ὅλο νὰ ρίχνῃ πανὶ καὶ ὅλο νὰ τῆς τὸ χαλάνε.

Πάνε στὸν μέρμηγκα, τοῦ λένε: —Ἡ μάννα σου δὲν εἶναι καλά, νἀρθῇς νὰ σὲ ἰδῇ πρὶν πεθάνῃ.

—Ὤχ τώρα, λέει ἐκεῖνος, ἐγὼ βάζω τὸ γέννημα στὴν ἀποθήκη, δὲν ἀδειάζω.

Τὸν καταράστηκε κι' αὐτὸν ἡ μάννα του: ὅλο νὰ σοδιάζῃ καὶ προκοπὴ νὰ μὴν ἰδῇ ποτὲ του.

Πάνε, φωνάζουν καὶ τῆς μέλισσας. Ἐκείνη ἔτυχε νὰ ζυμώνῃ, μὰ μόλις ἄκουσε πὼς ἦταν ἄρρωστη ἡ μάννα της, ἔτρεξε ὅπως ἦταν μὲ τὰ ζυμάρια στὰ χέρια. Σὰν τὴν εἶδε ἡ καϊμένη ἡ μάννα παρηγορήθηκε καὶ τῆς ἔδωσε τὴν εὐχή της νὰ εἶναι εὐλογημένη καὶ ὅτι πιάνει στὰ χέρια της μέλι νὰ γίνεται.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Μιὰ ἐλεφαντίνα μὲ τὸ ἐλεφαντόπουλό της παίρνουν τὸ πρωϊνό τους λασπόλουτρο στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο

Ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν Μπετόβεν

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΝΕΙΡΑ

Κεῖνο τὸ βράδυ τοῦ Μαγιοῦ, ναί, εἴμαστε μαζί
Μικρή μου, ἀγαπημένη, ἀδερφούλα
Καὶ μοὔλεγες πῶς στὴν κορφὴ τὴ ζηλευτὴ
Θὰ φθάναμε εὔκολα καὶ γρήγορα, παιδούλα...

Φτιάναμε ὄνειρα μεγάλα, εὐτυχισμένα
Σύ, ἤθελες λούλουδα καὶ πεταλοῦδες πλουμιστὲς
Σπηλιὲς ποθοῦσες κι'ἄφηνες γιὰ μένα
Τὰ κελαδίσματα τὰ θεῖα, τὶς πηγές...

Λέγαμε, λέγαμε καὶ τἄστρα τρεμοσβύναν,
Γλυκὰ κι' ἀργὰ στὸ φόντο τοὐρανοῦ
Κι' ἁρμονικὰ τὸ ἀσημένιο φῶς τους χύναν
Στὶς μαγικὲς πλαγιὲς τοῦ ποθητοῦ βουνοῦ...

Ἄραγε νοιώθαμε πὼς τὰ ὄνειρα—ὤϊμὲ—θὰ σβύναν
Μιὰ μαύρη μέρα σὰν τἀστέρια τοῦ Μαγιοῦ;

Ἑλίκη [Β]

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Πάντα περνοῦσα ἀπ' τὸ μικρὸ γεφύρι τοῦ ἐξοχικοῦ δρόμου. Τραβοῦσα κατὰ κεῖ γιατὶ μ' ἄρεσε ἡ ἡσυχία του δάσους, τὸ μυστήριό του. Ξυπνοῦσα χαράματα τὴν ὥρα ποὺ ἔφεγγε ὁ οὐρανὸς ἀπ' τὶς μακρυνὲς ἀκόμη ἀχτίδες τοῦ ἥλιου.

Μ' ἄρεσε ποὺ ἀντηχοῦσαν τὰ βήματά μου στὸ νοτισμένο χῶμα τοῦ δρόμου ἔτσι ρυθμικὰ κι' ὡραῖα. Μέθαγα ἀπ' τ' ἄρωμα τῆς ἀγράμπελης, τοῦ πεύκου, τῶν περβολιῶν. Καὶ προχωροῦσα μόνος μὲ συντροφιὰ τὰ σπουργίτια τοῦ δάσους. Ἀνέβαινα κατόπι τὸν λοφᾶκο μὲ τὸ λευκό του ἐκκλησάκι, τοῦ Ἅη-Γιάννη καὶ κατηφόριζα πρὸς τὸ γεφύρι. Πάντα σχεδὸν καθόμουνα κεῖ νὰ ξαποστάσω στὸ πεζοῦλι του. Ἄθελά μου ὁ λογισμὸς ταξίδευε καὶ ξύπναγε μέσα μου διάφορα παιδικὰ ὄνειρα, ἀναμνήσεις ποὖχαν ξεχαστῆ σὲ κάποια γωνιὰ τῆς καρδιᾶς μου.

Οἱ πρῶτες ἀχτίδες μὲ χτυποῦσαν στὰ μάτια καὶ ξύπναγα καὶ γὼ μαζὺ μ'ὅλη τὴ φύση. Πόσες φορὲς δὲν διάβασα τὰ σκαλισμένα γράμματα πάνω στὶς πέτρες τοῦ γεφυριοῦ. Πιὸ πολὺ ὅμως μ' ἄρεσαν κάτι μυστηριώδικα σημάδια ποὺ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ βγάλη νόημα, καὶ καθόμουν ὥρα πολλὴ κοιτῶντας τα, προσπαθῶντας νὰ βγάλω μιὰ λέξη. Καὶ τὄξερα πιὰ πὼς δὲν κατόρθωνα τίποτα ποτὲ κι' ὅμως αὐτὰ μὲ τραβοῦσαν πάντα. Ἴσως γιατὶ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ προτιμᾶ κάθε τὶ ποὺ κρύβει γύρω του κάποιο μυστήριο καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ ξεδιαλύνει.

Ἄλλοτε πάλι κοιτοῦσα τὸ διάφανο νερὸ κι' ἔβλεπα τὰ ὁλοστρόγγυλα βότσαλα στρωμένα στὸ χαμηλό του βυθό. Πόσες φορὲς δὲν πόθησα νἄ κατέβω νὰ ἀκολουθήσω τὸ ποτάμι, νὰ δῶ τὴν ὥρα ποὺ πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας του τῆς θάλασσας. Συχνὰ κατέβαινα κάτω ἀπ' τὴν καταπράσινη καμάρα του ἀπ' τοὺς κισσοὺς κι' ἀνάμεσα ἀπ' τὶς φουντωμένες καλαμιὲς τῆς ὄχθης θαύμαζα τοὺς μικροὺς καταρράχτες ποὺ ἔκανε τὸ νερὸ πηδῶντας τὶς πέτρες. Σὰν γύριζα ὁ ἥλιος εἶχε ἀνέβει πιὰ ψηλὰ καὶ χρύσωνε τὶς παιχνιδιάρικες λεῦχες τῆς ρεμματιᾶς. Στὸ χωριὸ οἱ χωριανοὶ τράβαγαν μὲ τὰ ζῶα γιὰ τὴ δουλειά, καὶ τὰ μουγκανίσματα φτάναν στ' αὐτιά μου, ἀνακατωμένα μὲ τὸ κουδούνισμα ποὺ κάναν τὰ πρόβατα τῆς ἀπέναντι πλαγιᾶς.

Ἔτσι τέλειωνε ὁ πρωϊνός μου περίπατος ὣς τὸ μικρὸ πέτρινο γεφύρι, ποὺ μένει στὴν καρδιά μου ἀκόμη σὰν ἕνα ὄνειρο παλιό, σβυσμένο κάπως ἀπὸ τὸ χρόνο.

Σίφουνας [Α]

ΔΥΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Ὁ πατέρας μου ἐκείνη τὴ χρονιά, μᾶς εἶχε ἀγοράσει τοῦ ἀδελφοῦ μου μιὰ μικρὴ φυσαρμόνικα καὶ μένα ἕνα ταμπουρλάκι.

Εἴχαμε πάρει κι' οἱ δυὸ ἐνθουσιασμένοι τὰ παιχνίδια μας αὐτὰ κι' ἀρχίσαμε νὰ παίζουμε, ὁ καθένας χωριστά. Ἐγὼ ξεκούφαινα τὸν κόσμο μὲ τὸ ταμποῦρλο μου, ἐνῶ ὁ ἀδελφός μου, ποὺ φαινόταν ὑπερβολικὰ εὐχαριστημένος, ἀνοιγόκλεινε διαρκῶς τὴ φυσαρμόνικά του καὶ τὴν ἄφηνε νὰ σκορπάη τὸν ἴδιο πάντα μονότονο σκοπό.

Δὲν θἆχαν περάσει πέντε λεπτά, ὅταν ἐγὼ σταμάτησα ξαφνικὰ τὸ παίξιμο καὶ πέταξα σὲ μιὰ γωνιὰ τὸ ταμποῦρλο. Πῆγα ὕστερα κοντὰ στὸν ἀδελφό μου, ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη τὴ φυσαρμόνικα κι' ἄρχισα νὰ τὸν κοιτάζω σιωπηλὸς ὅσο ἔπαιζε.

Σὲ λίγο δὲ βάσταξα:

— Δῶσέ μου, καϋμένε Γιῶργο, νὰ παίξω κι' ἐγὼ κομμάτι, τοῦ εἶπα παρακλητικά.

— Δὲν μπορῶ τώρα, μοῦ ἀποκρίθηκε. Ἄφησέ με. Ὁ πατέρας σοῦ ἔχει πάρει καὶ σένα παιχνίδι.

Καὶ ξανάρχισε νὰ παίζη, μὲ περισσότερο κέφι τώρα, ἴσως γιὰ νὰ μὲ κάνη νὰ σκάω.

Ἀφοῦ τὸν παρακάλεσα ξανὰ δυὸ-τρεῖς φορὲς δίχως ἀποτέλεσμα, ἔβαλα στὸ τέλος καὶ τὰ κλάμματα.

— Δώσ' του τη, Γιῶργο μου, νὰ παίξη κι' αὐτὸς λίγο, φώναξε ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ἡ μητέρα μου γιὰ νὰ σταματήση τὸ κακό. Δὲν τὸν ἀγαπᾶς τὸν ἀδελφούλη σου; Μικρότερος εἶναι! Πάρε καὶ παῖξε τὸ ταμποῦρλο του ἐν τῷ μεταξύ.

Ὁ ἀδελφός μου ὑπάκουσε καὶ μοὔβαλε ἐπιτέλους στὰ χέρια τὴν ποθητὴ φυσαρμόνικα. Ὕστερα, δίχως νὰ χάση καιρό, ἅρπαξε τὸ ταμπουρλάκι μου κι' ἄρχισε νὰ τὸ χτυπᾶ εὔθυμα. Θἄλεγε κανεὶς ὅτι φαινόταν πιὸ ἐνθουσιασμένος κι' ἀπὸ πρῶτα...

Ὡστόσο ἐγὼ πῆρα τὸ παιχνίδι του κι' ἄρχισα νὰ τὸ παίζω. Ἀλλὰ περίεργο! Τώρα ποὺ τὄχα στὰ χέρια μου, δὲν ἔβρισκα πιὰ καμμιὰ ἀπόλαυση σ' αὐτό. Κι' ὅμως προηγουμένως εἶχα κλάψει γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσω.

Μὲ τὸ βλέμμα μου τώρα παρακολουθοῦσα κρυφὰ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τοῦ ἀδελφοῦ μου.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, παράτησα τὴ φυσαρμόνικα κι' ἔτρεξα πάλι κοντά του!

— Δῶσε μου τὸ ταμποῦρλο μου, τοῦ εἶπα σιγά. Δὲν θέλω πιὰ τὴ φυσαρμόνικα. Νά, ἐκεῖ στὸν καναπὲ σοῦ τὴν ἄφησα.

Εἶδα τότε τὸν ἀδελφό μου νὰ γελάη παράξενα κι' ἀφοῦ μὲ κοίταξε μιὰ στιγμὴ στὰ μάτια, μοῦ ξανάδωσε δίχως ἄλλη κουβέντα τὸ ταμποῦρλο.

Ἀδολὰρ [Β]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ *γιαγιά*:—Πλησιάζει, παιδί μου, ὁ καιρὸς ποὺ θὰ κάνω τὸ μεγάλο ταξίδι...

Ὁ *ἔγγονος*:—Καὶ ποῦ θὰ πᾶς, γιαγιά;

Ἡ *γιαγιά*:—Στὸν ἄλλον κόσμο.

Ὁ *ἔγγονος*:—Ὤ! καὶ θὰ μὲ πάρης καὶ μένα μαζί σου;

Σκίτσο τῆς ***Αἴγλης***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 19 Σεπτεμβρίου 1939

ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐξωτερικοῦ *αὐξήθηκαν*. Στὰ φυλλάδια ποὺ ἔβαζα γραμματόσημα δρ. 1,60, τώρα πρέπει νὰ βάζω 2 δραχμές, δηλαδὴ 40 λεπτὰ παραπάνω, καὶ φαντασθῆτε πιὰ *πόσες χιλιάδες* τὸ χρόνο περισσότερες θὰ θέλω. Ἂς εἶναι, αὐτὰ θὰ τὰ παίρνω ἀπὸ τὴ συνδρομή, ποὺ μπορεῖ καὶ νὰ τὴν αὐξήσω λιγάκι. Τώρα πρόκειται γιὰ τἆλλα ποὺ θὰ μοῦ παραγγέλλουν χωριστά. Ἂς ἔχουν λοιπὸν ὑπ' ὄψι τὰ Διαπλασόπουλα τοῦ Ἐξωτερικοῦ τὶς νέες τιμὲς τῶν ταχυδρομικῶν. Ὁ ***Τόμος*** μου, ἀντὶ 35 δρ., θέλει τώρα ***δρ. 45*** (τὸ ὅλον γιὰ κάθε Τόμο ***δρ. 155***). Τὰ ***Μικρὰ Μυστικά***, ἀπὸ 1 ἕως 5 τετράδια, θέλουν ταχυδρομικὰ ***δρ. 2*** (ἀπὸ 6 ἕως 10 τετράδια δρ. 4 καὶ καθεξῆς). Ὁ ***Ὁδηγὸς*** ἐπίσης ***δρ. 2*** (τὸ ὅλον γιὰ ἕνα Ὁδηγὸ ***δρ. 7***). Καὶ τὸ ***Λυσόχαρτο*** ἐπίσης ***δρ. 2*** (τὸ ὅλον γιὰ μιὰ δεσμίδα ***δρ. 6***).—Οἱ τιμὲς τοῦ Ἐσωτερικοῦ μένουν οἱ ἴδιες. Τἀνωτέρω ἰσχύουν μόνο γιὰ τὸ Ἐξωτερικό.

ΟΛΑ τὰ Διαπλασόπουλα δὲν πηγαίνουν σχολεῖο. Πολλὰ τὸ ἔχουν τελειώσει καὶ τώρα εἶναι στὸ Πανεπιστήμιο, ἢ σὲ ἄλλη ἀνώτερη Σχολή, ἢ κι' ἐργάζονται σὲ γραφεῖο, ἢ — τὰ περισσότερα κορίτσια — κάθονται στὸ σπίτι τους. Γι' αὐτὸ ἡ Ἀλληλογραφία μου δὲν ἀτονεῖ ποτέ, οὔτε τὴν ἐποχὴ τῶν σχολικῶν διαγωνισμῶν, οὔτε τῶν ἐγγραφῶν, τῶν εἰσιτηρίων ἐξετάσεων κτλ. Καὶ νά, μολονότι τόσα παιδιὰ εἶναι τώρα ἀπασχολημένα μὲ τὴν ἔναρξη τῶν σχολείων, ἔχω πάλι ἕνα σωρὸ γράμματα. Ἀδύνατο νἀπαντήσω σήμερα σ'ὅλα. Παίρνω μὲ τὴ σειρὰ τἀρχαιότερα καί, ἅμα ἐξαντληθῆ ὁ χῶρος μου, θἀφήσω τἀναπάντητα γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

Σίφουνα, ἡ Ἀθηνᾶ (κ. Ἀθηνᾶ Ἀναστασιάδη) τοῦ «Μαύρου Ποδιοῦ» ποὺ τόσο σοῦ ἄρεσε, εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀδελφὴ τῆς ***Ἴσιδος*** καὶ τῆς ***Βασιλίσσας Νεφερτίτι***. Γράφει ἀπὸ πολλὰ χρόνια καὶ διηγήματά της τῆς δημοσίευσε κι' ἡ «Νέα Ἑστία» ὅταν τὴν εἶχε ὁ κ. Ξενόπουλος. Τὸ Πένταθλο ἑτοιμάζεται, ἀρχὲς Ὀκτωβρίου θὰ προκηρυχθῆ.

Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, σ' εὐχαριστῶ, καθὼς καὶ τὴ μαμμά σου τὴν παλιά μου φίλη, ποὺ προσφέρεσθε γιὰ τὰ Ἑξηντάχρονα. Χαίρω ποὺ σοῦ ἄρεσε ἡ «43η Κυριακή» καὶ θὰ λάβης μέρος στὴν Τεσσαρακοστή-Πάσχα, ὅπως τὴν εἶπε ἡ κυρὰ-Μάρθα. Ἔστειλα δυὸ δεσμίδες λυσόχαρτο.

Ἀλεξανδριανέ, αὐτό, καθὼς θὰ εἶδες, σοῦ ἐνέκρινα, ἀφοῦ, ἂν καὶ μένεις στὴ Χῖο, γεννήθηκες στὴν Ἀλεξάνδρεια. Σοῦ ἔστειλα Ὁδηγὸ καὶ λυσόχαρτο, καὶ χαίρω ποὺ ἀποφάσισες νὰ μπῆς καὶ στὴν κίνηση. Θὰ σὲ βοηθοῦν πολὺ οἱ παλιοί μου τόμοι ποὺ βρῆκες στὴ βιβλιοθήκη τοῦ παπποῦ. Γράφε μου.

Δὲν ξέρω, ***Χαρὰ Σακελλαροπούλου***, ἂν εἶσαι «ἡ πιὸ τεμπέλα ἀπ' ὅλες τὶς Διαπλασοπούλες», εἶσαι ὅμως τοὐλάχιστο... τεμπελοῦλα, ἀφοῦ ἀργῆς νὰ μοῦ γράφης τόσο, τὸ χειμῶνα μὲ τὴν πρόφαση τῶν μαθημάτων, καὶ τὸ καλοκαίρι μὲ τὴν πρόφαση... τῆς ἐξοχῆς. Ἂς εἶναι, ἡ τεμπελιὰ ἐλπίζω νὰ σἀφήση τώρα πιὰ καὶ νὰ ἐξακολουθήσης νὰ καταγίνεσαι μὲ λύσεις, Ἀσκήσεις καὶ Διαγωνισμούς. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νἀπαντήσης σ' ὅλους· σ' ὅσους θέλεις μόνο. Λυσόχαρτο ἔστειλα καί, ὅταν ξανάρθης στὴν Ἀθήνα, σὲ περιμένω.

Μεγάλη Ἑλλάς, μόνο τὴ φωτογραφία τοῦ ***Παναχαϊκοῦ*** σοῦ φυλάει ὁ κ. Ξ. Τὶς ἄλλες ποὺ λές, οὔτε ἡ Θ. Τ. τὶς ἔχει οὔτε ὁ κ. Ξ. Τί ἔγιναν; Ἔ, βέβαια, κάπου θἆναι χωμένες. Ἀλλὰ ποιὸς θυμᾶται ὕστερ' ἀπὸ τόσους μῆνες; Τὸ ξέρεις πὼς κι' ἡ φωτογραφία τοῦ ***Παναχαϊκοῦ***, ἂν δὲν τὴν πάρης γρήγορα, κινδυνεύει νὰ ἐξαφανισθῆ. Ἐδῶ-μέσα, παιδί μου, εἶν' ἕνας λαβύρινθος ἀπὸ χαρτιά... Κατὰ λάθος σοῦ ἔστειλα ἐκεῖνα τὰ παλιὰ Μ. Μυστικά, *μετὰ τὸ* γράμμα σου σοῦ ἔστειλα καινούργια. Καμμιὰ φορὰ τὸ ἐπικρατέστερο νικᾷ τὸ ὀρθότερο. Τἀηδόνια κελαϊδοῦν καὶ τὸ πρωΐ, μὰ ἐπικρατοῦσα ἰδέα εἶναι πὼς κελαϊδοῦν τὴ νύχτα. Τὸ ὀρθὸ εἶναι «ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς», συνηθέστερα ὅμως λέμε «ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν»: (ἀφοῦ κι' ὁ σοφὸς Ἄγγελος Βλάχος τὸ ὁμοιοκαταληκτεῖ κάπου μὲ τὸ «Τιτάν»). Ἀπὸ τὰ γλωσσικά σου, γέλασα μὲ τῆς χωριάτισσας ποὺ εἶπε στὴ δασκάλα πὼς δὲν ἀφίνει τὸ παιδί της «νὰ πάη στὴν *ἐκδρομὴ* γιατ' εἶναι μακριά».

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

Τὸ ***Ἄσπρο Κουνελάκι***, ποὺ γουστάρησε πολὺ τὴν «43η Κυριακή» μὲ τἀλογοπαίγνιά της — καὶ τὠραιότερο τῆς Κυρὰ-Μάρθας — μοῦ γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Ἀλλὰ γιατὶ τῆς ἐφάνηκε περίεργο τῆς Ἐλπίδος ποὺ ἡ ***Χρυσῆ Τσέγκου*** ἤθελε νὰ καταθέση τὸ χιλιαρικο στὴν Τράπεζα; Κι' ἐγὼ ποὺ εἶμαι μικρότερη, 7 ½ χρονῶν, ἔχω βιβλιάριο τοῦ Ταμιευτηρίου καὶ κάθε δυὸ-τρεῖς μῆνες ἀνοίγω τὸν κουμπαρά μου καὶ τὰ καταθέτω».—Πολὺ καλά! Ὅσο γιὰ τὰ λάθη αὐτὰ τῶν Ἀσκήσεων, εἶναι τόσο εὐνόητα στοὺς λύτες, ὥστε κρίνω περιττὸ νὰ τὰ διορθώσω. Τὸ *ἔαρ* λεγόταν στὴν ἀρχαία καὶ *ἦρ* (τὸ ἔαρ-ἦρ, τοῦ ἔαρος-ἦρος).

Τὰ ἔλαβα ὅλα, ***Αἴγλη***, καὶ μπορεῖς νὰ εἶσαι ἥσυχη. Ἐκεῖ ποὺ λέω «αὐτὰ θὰ τὰ βάλετε στὸ ἀλφάβητό σας μὲ τὰ στοιχεῖα ἢ τὰ ψηφία ποὺ ἔχουν καὶ στὸ δικό μου», ἐννοῶ ἁπλούστατα νὰ βάλετε στὴν ἀπάντησή σας καὶ τὸ ἀλφάβητο τοῦ Κρυπτογραφήματος, ὅπως θὰ τὸ βρῆτε κατὰ τὴν ἀνάγνωσή του. Π.χ. (ἂς ὑποθέσουμε) Α=0, Β=9, Γ=8 καὶ καθεξῆς. Μόνο τὰ γράμματα ποὺ λείπουν δὲν θὰ βάλετε (π,φ,χ,ψ) γιατὶ αὐτά, καθὼς παρατηρεῖ κι' ἡ ***Μεγάλη Ἑλλάς***, ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ σημεῖα τῆς στίξεως, ποὺ δὲν ἔχουν σειρὰ ὡρισμένη. Π. χ. ἡ παρένθεση πάει πρῶτα ἢ ἡ παύλα ἢ ἡ ἀγκύλη;

Ἀλήθεια, ***Ταρταρῖνε τῆς Ταρασκώνης***, δὲν θὰ ἐπιχειρήσης κἂν νὰ διεκδικήσης τὸ Κρυπτογράφημα, ὕστερ' ἀπὸ τόσες ὁδηγίες ποὺ σᾶς ἔδωσα; Τότε οἱ Διαγωνισμοὶ γιὰ σένα εἶναι μόνο πέντε — δηλαδὴ λίγοι — ἐνῶ προκήρυξα ἕξη ποὺ εἶναι ἀρκετοί. Εἶπα στὸν Ἀνανία πὼς «ἄργησε νὰ κάμη τὴν Κυριακή, ἀλλὰ τὴν ἔκαμε περίφημη», καὶ μοῦ εἶπε νὰ μὴν ἔχης καμμιὰ ἀνησυχία γιατὶ ἡ Πάσχα-Τετάρτη θὰ γίνη κανονικά.

Πραγματικῶς, ***Ρεπόρτερ***, σιωποῦσες ὅλο τὸ καλοκαίρι, ἐλπίζω ὅμως νὰ κρατήσης τὴν ὑπόσχεσή σου καὶ «γρήγορα νὰ ξαναπιάσης τὴν πέννα». Χαίρω ποὺ σοῦ ἄρεσαν τόσο οἱ Διαγωνισμοὶ καὶ ποὺ τὸ Κρυπτογράφημα, ποὺ στὴν ἀρχὴ σοῦ φάνηκε βουνό, τὸ ἔλυσες σὲ μισὴ ὥρα (ἀκοῦς, ***Ταρταρῖνε***;).

Ναί, ***Στέφανε Ἀμάραντε***, ἡ ἀπάντησή σου στὴν 44η Κυριακὴ *ἔφτασε* πρώτη, δὲν τὴ διάβασα ὅμως ἀκόμα γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἂν ***θάρθη*** καὶ πρώτη. *Εἶπα* στὸν Ἀνανία τὶς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν 43η καὶ γέλασε, γιατὶ κι' αὐτὸς ἔχει τὴν ἰδέα πὼς τἀλογοπαίγνιά του εἶναι δροσερὰ καὶ γι' αὐτό, λέει, μόνο γιατ' ἦταν καλοκαίρι καὶ ζέστη μεγάλη τὰ ἔκαμε. Στὴ Σκότλαντ, τὴν περίφημη Ἀστυνομία, θὰ ἔδινε ἐξετάσεις νὰ καταταχθῆ, ὅπως τὸν συμβουλεύεις, ἀλλ' ἂν εἶχε τὸ προτέρημα νὰ ***βρίσκη***, ἐνῶ ἔχει τὸ ἀντίθετο νὰ ***χάνη***...

Φαντάζουμαι, ***Καστανούλα***, μὲ πόση χαρὰ εἶδες τὴν ἀπάντησή μου στὸ πρῶτο σου γράμμα, γυρίζοντας ἀπὸ τὴν Πάρνηθα ὅπου πέρασες τόσο ὡραῖα. Καὶ τὸ πιστεύω πὼς ἡ χαρὰ αὐτὴ σὲ παρηγόρησε ποὺ ἄφησες τὴν ὡραία φύση γιὰ νὰ γυρίσης στὴν πόλη καὶ νὰ κλεισθῆς στὸ σπίτι... Ἀλλὰ τί εἶναι τὰ γοῦστα! Μιὰ ἄλλη φίλη μου, ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ στὴν Πάρνηθα, μοῦ ἔγραφε πὼς δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου. Δὲν μποροῦσε προπάντων νὰ ὑποφέρη τὴ μονοτονία τοῦ δάσους: ὅλο δέντρα, δέντρα, δέντρα καὶ τίποτ' ἄλλο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Πόνος μητρός» τοῦ ***Νηρέως***. Διασκευὴ ἀπὸ γνωστὸ διήγημα τοῦ Παπαδιαμάντη ἀλλὰ ἀποτυχημένη. Χρειάζεται βαθειὰ γνώση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ μεγάλη πεῖρα γιὰ νὰ καταπιαστῆ κανεὶς μ' αὐτοὺς τοὺς μεγάλους.— «Γιὰ κυνήγι» τοῦ ***Ἄρπη***. Ἐπεκτείνεται πάρα πολὺ στὴν *περιγραφὴ* ὡρισμένων ἐντυπώσεων, πρᾶγμα ποὺ δὲν ταιριάζει μὲ τὴν ἀρχὴ ποὺ προχωρεῖ ἀρκετὰ γοργά. *Ἤ ἔπρεπε ν' ἀρχίση διαφορετικὰ* καὶ νὰ μπῆ κατ' εὐθεῖαν στὸ θέμα, παρουσιάζοντας τὴν ἔξοδο γιὰ τὸ κυνήγι μόνο σὰν δικαιολογητικό, ἢ ἔπρεπε νὰ περιορίση τὸν ρεμβασμό του καὶ νὰ ἐπεκταθῆ στὴν περιγραφὴ τοῦ κυνηγιοῦ. Ὡρισμένα σημεῖα εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐνθαρρυντικὰ γιὰ τὸ μέλλον. Ὁ Α. ξέρει νὰ βλέπη καὶ ξέρει νὰ μεταδίδη τὶς ἐντυπώσεις ποὺ τοῦ γεννοῦν ἐκεῖνα ποὺ βλέπει.—«Βραδυά» τοῦ ***Μικροῦ Καλλιτέχνη***. Πολὺ ἐξαντλημένο θέμα, ὑπερλυρικὴ περιγραφή.— «Ἀόμματα καὶ μουγγά» τοῦ ***Ρεπόρτερ***. Νόστιμο τὸ ἀνέκδοτο μὰ ἤθελε νὰ γραφῆ μὲ περισσότερη συντομία καὶ πιθανοφάνεια. Ἕνα παιδὶ τοῦ λαοῦ δὲν μεταχειρίζεται τὴν λέξη: «ἀόμματα».— «*Πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα*» τῆς ***Μυρτώς***. Κι' αὐτὸ πολὺ λυρικὸ καὶ σὲ γλῶσσα ἀνακατεμμένη: «νοερῶς... ἀπολαμβάνω τοῦ μαγευτικοῦ θεάματος...» καὶ κάτι τέτοια ποὺ οὔτε τὰ λέμε οὔτε τὰ γράφουμε.— «Ἀπ' τὴ ζωή» τῆς ***Σκιᾶς***. Ὁ τίτλος του δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ γράψιμό του. Γιατὶ εἶναι πραγματικὸ «κατασκεύασμα» ψεύτικο, καμωμένο ἀπάνω σ' ἕνα γνωστὸ καλούπι: Τὸ πλούσιο παιδὶ ποὺ διασκεδάζει καὶ τὰ φτωχὰ ποὺ στέκονται καὶ βλέπουν τὴ διασκέδαση ἀπέξω. Διαλέγετε ἄλλα θέματα πιὸ... καθημερινά.— «Σούρουπο» τοῦ ***Σ. Ω.*** Τὸ πρῶτο τετράστιχο, ἂν καὶ κοινό, εἶναι ρυθμικὸ καὶ κάτι λέει ὁπωσδήποτε. Τὸ δεύτερο ἔχει στὸν δεύτερο *στίχο ἕνα δυὸ πόδια περισσευούμενα* καὶ δὲν λέει ἀπολύτως τίποτε. Αὐτὸ τὸ ἔχω παρατηρήσει καὶ σ' ἄλλα πρωτό-

λεια νεαρῶν ποιητῶν. Ἡ πρώτη στροφὴ εἶναι καλὴ καὶ στὶς ἄλλες τὰ κάνουν θάλασσα. Σὲ τί ὀφείλεται αὐτό ; Προσέχουν περισσότερο νὰ χτενίσουν καὶ νὰ παρουσιάσουν ἄρτια τὴν πρώτη στροφὴ καὶ ἀμελοῦν τὶς ἄλλες, ἢ ἡ πρώτη μόνον εἶναι γραμμένη μὲ ἔμπνευση; — «Φθινοπωρινὴ βροχὴ» τοῦ ἰδίου. Ἀντικανονικὰ σταλμένο. Τίς ἴδιες παρατηρήσεις ἔχω νὰ κάνω καὶ σ' αὐτό. Οἱ στίχοι παρουσιάζουν καὶ χασμωδίες. Π.χ. «καὶ ἐποτίσθηκε» καὶ ἀρκετὰ ἐλαττώματα ἀπὸ μέτρο.—Ἔχω γιὰ κρίση τὰ κομμάτια ποὺ ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Σεπτεμβρίου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες, ἀ. (ΦΜ). Κυκλάμινο, κ. (ΑΚ). Ὀνειροπόλος τοῦ Ταϋγέτου, ἀ. (ΤΡ). Δαφνούλα, κ. (ΝΚ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Νέαν Ἐσμεράλδαν*** (θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἀπάντησή μου στὸ παλιό σου ἐκεῖνο γράμμα· ἔλαβα καὶ τὸ νέο, ὅπου, νομίζοντας πὼς ἐκεῖνο χάθηκε, μοῦ γράφεις τὰ ἴδια· περιμένω τὶς ἀπαντήσεις σου καὶ στοὺς ἄλλους Διαγωνισμούς·) ***Αἴγλην*** (ἔλαβα τὴν ἀπάντησή σου στὸν Διαγωνισμὸ Κρυπτογραφήματος ποὺ τὸ διάβασες μὲ τὴ βοήθεια τῆς «Ἀθηναϊκῆς Ἐπιστολῆς» τοῦ κ. Φαίδων· εἶδες πόσο χαίρεται κανένας ἅμα κοπιάσῃ καὶ βρῇ κάτι δύσκολο ; ναί, ἀπὸ τὸ Κρυπτογράφημα λείπει καὶ τὸ γράμμα Π. ἔλαβα καὶ τἄλλα· τὸ εἰκονογραφημένο Π. Πνεῦμά σου, ποὺ δημοσιεύεται σήμερα,πολὺ καλό·) ***Μικρὸν Λόρδον*** (εἶδα πόσο χάρηκες γιὰ τὸ βραβεῖο σου στὴν «Κυριακή» ποὺ δὲν τὸ περίμενες πολὺ εὐχάριστο ποὺ ἀπὸ τὶς Μ. Ἀγγελίες ἐξαφανίσθηκαν οἱ ἀποκαλύψεις· νὰ ἐπαναφέρω τὸ «ἡ Διάπλ. βεβαιώνει» ; ποτέ !) ***Ἱεροεξεταστὴν*** (συμμορφώθηκα· μὲ τὴ νέα διεύθυνση τὰ λαβαίνεις τακτικά ; ***Ἄνθον Αὐγὴν*** (ἔτσι δὲν κλίνεται τὸ ψευδώνυμό σου ; γιατὶ νομίζω πὼς μοῦ ἔγραφες κάποτε πὼς τὸ ***Ἄνθος Αὐγῆς*** τὸ θέλεις ὡς ὄνομα κι' ἐπώνυμο· ἔδωσα τὶς δδ δρ. στὸν κ. Μινῶτο καὶ θὰ ἔλαβες βέβαια τὸ τεῦχος· δὲν θὰ παρουσιασθῇ γρήγορα κι' ἄλλη τέτοια «εὐκαιρία» ;) ***Λευκὴν Καμέλιαν*** (ἔστειλα· διορθώθηκε ὁ καιρὸς στὴ Βούλα ;) ***Βόρειον Πόλον*** (ἔλαβα ἀπὸ τώρα τὸ χωριό· βεβαιότατα θὰ γιορτασθοῦν τὰ Ἑξηντάχρονα καὶ στὴ Θεσσαλονίκη ὅπου ἔχω τόσους φίλους· στὴν προκήρυξη λέω ποιὰ γράμματα λείπουν ἀπὸ τὸ Κρυπτογράφημα· κατὰ λάθος εἶπα πὼς λείπει καὶ τὸ Θ ἐνῶ ὑπάρχει· κι' ἀπὸ τὰ λείποντα παρέλειψα τὸ Π·) ***Λορελάϊ*** (γιὰ τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ Ἰουλίου δὲν θυμοῦμαι τώρα· ἡ φωτογραφία σου ὅμως ὑπάρχει, ἄρα θὰ τὸ ἔλαβα· δὲν σοῦ ἀπάντησα ;) ***Τίνον*** (ναί, ἔχω μιὰ συλλογή σου μὲ τὸ παλιό σου ψευδώνυμο, κι' ἀπ' αὐτὴν σοῦ ἐδημοσίευσα ὄχι μόνο τρεῖς Ἀσκήσεις ἀλλὰ πέντε,κι' ὡς τὸ τέλος τοῦ χρόνου θὰ σοῦ δημοσιεύσω κι' ἄλλες· ἀπὸ τὴν Αἰθηφὰ δὲν ἔλαβα ἀκόμη τίποτα·) ***Διαβατάριον Πουλὶ*** (τὸ ἐνέκρινα· εἶδα πόσες ἔκτακτες—καὶ ὡραῖες—ἀσχολίες ἔχεις τώρα καὶ σὲ δικαιολογῶ ποὺ δὲ μοῦ γράφεις τόσο συχνά· ἀργότερα, ἔ ;) ***Ἀλιέα τοῦ Αἰγαίου*** (ἔχει καλῶς· τί ἔγινε στὴν «43η Κυριακή» θὰ εἶδες τώρα πιά. . .) ***Θηριοδαμαστὴν*** (θέλεις νὰ σημειώνω τὸ νέο σου ψευδώνυμο ὅπου βλέπω τὸ παλιό ; δύσκολο νὰ τὸ θυμοῦμαι, ἀλλὰ καὶ περιττό, ἀφοῦ λὲς τὸ ψευδώνυμο αὐτὸ δὲ θὰ τὸ ἀλλάξῃς κοῦτε στὸν ἄλλο κόσμο» !) ***Ἀϊνστάϊν*** (Μικρὰ Μυστικὰ ἔστειλα·) ***Σμυρτὼ*** (τὸ ἐνέκρινα καὶ χαίρω πολὺ βέβαια ποὺ ἔπρεπε νὰ γίνῃς καὶ σὺ Διάπλασοπούλα σὰν τὴ μητέρα σου, τὴν παλιά μου ***Καπριτσιόζα***, καὶ σὰν τὸν θεῖο σου, τὸν παλιό μου ***Καθῆ***. . .) ***Μύρταν Φλώρη*** (θὰ προφτάσῃς· περιμένω γράμμα κι' ἀπὸ τὸ . . . «χειμωνιάτικο παραθέρισμα»·) ***Φιλήμονα*** (θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκριση· εἶπα στὸν Ἀνανία πὼς ἡ Κυριακή του σοῦ ἄρεσε ἐξαιρετικά·) ***Χαρίκλειαν Μενιδιάτη*** (καλὰ σοῦ ἔλεγε ἡ μαμμά· μὲ πολλὴ χαρὰ ἔλαβα τὸ «περίφημο» γράμμα· ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμο ποὺ θέλεις δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ δώσω, γιατὶ ἀναφέρεται σὲ σύγχρονο πολιτικὸ πρόσωπο κι' αὐτὰ ἀπαγορεύονται· στεῖλε μου κανένα ἄλλο·) ***Δωδωναῖον*** (ἔλαβα τὴ φωτογραφία γιὰ τὸν Διαγωνισμό·) ***Μυρτὼ*** (ἔκαμες πολὺ καλά· εὖγε ποὺ δὲν θὰ σ' ἔμελλε ἂν σοῦ ἐγκρινόταν κομμάτι καὶ μὲ Γ, γιατὶ ἄλλοι προτιμοῦν νὰ πορριφθῇ· σοῦ ἔστειλα Ὁδηγὸ κι' ἔχω στὴ διάθεσή σου ὑπόλοιπο δρ. 11,50·) ***Μπεμπέκαν Μανδαλάκη*** διεύθυνση ἄλλαξα, λύσεις ἔλαβα·) ***Μουσίτσαν*** (δὲν πειράζει·) ***Σκυριανόπουλο*** (ἐπιταγή σου ἀπὸ 24 Αὐγούστου ἐλήφθη καὶ ἐπιστώθη ὁ λογαριασμός σου μὲ δρ. 100·) ***Γαλανομμάταν*** κτλ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***1 Σεπτεμβρίου*** θὰ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 289ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Νοεμβρίου.

528. Λεξίγριφος

Ἄντρας ἥμερος μὲ ράσα
Ἄγριο κερασφόρο σέρνει,
Κι' ἀπ' τὰ δυό τους ἕνας ἄλλος
Τὸ ἐπώνυμό του παίρνει. Μουσίτσα

529. Μεταγραμματισμὸς

Μαζί σου βρίσκουμαι ὁλημέρα,
Μιλοῦμε, παίζουμε καὶ μάγαπᾶς,
Μ' ἂν μοῦ ἀλλάξῃς ἕνα γράμμα,
Στὸ δρόμο—μὰ ὄχι πάντα—μὲ φορᾶς.
Μουσίτσα

530. Τονόγριφος

Ψάρι, μὲ τρῶν τὸν Αὔγουστο
Αὐτοὶ ποὺ μάγαποῦνε.
Μὰ τόνο ἂν κατεβάσουνε,
Στὰ ψάρια ἂς μὴ ζητοῦνε:
Ὄνομ' ἀντρός. . . χωριάτικο
Θὰ γίνω κι' ἂς μὲ βροῦνε.
Μουσίτσα

531. Ἀναγραμματισμὸς

Μεγάλη πόρτα τώρα θὰ περάσῃς,
Δυὸ φύλλων τῆς θαλλάξῃς τὴ σειρά,
Κι' ἐκεῖνο ποὺ ἄξαφνα θὰ φτιάσῃς,
Δὲν εἶναι—ὤ, κάθε ἄλλο !—ἡ χαρά.
Μουσίτσα

532. Γεωγραφικὰς Ἀστὴρ

* * * Νὰντικατασταθοῦν οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰναγινώσκωνται :
* * * Ε * * * ὁριζοντίως χώρα,
* * * καθεξῆς ποταμὸς τῆς
* * * Ἑλλάδος,
* * * διαγωνίως πόλις τῆς Ἑλλάδος καὶ πόλις τῆς Ἰταλίας.
Ριχάρδος Λεοντ καρδος

533. Κρυπτογραφικὸν

1234526 = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
2326 = Ἐξυπηρετεῖ τὴν συγκοινωνίαν.
34526 = Εὐρωπαῖος.
41526 = Ἄλλος εὐρωπ. ποταμός.
541326 = Φυτὸν ἀρωματικόν.
6414 = Γυνὴ τῆς Γραφῆς.
Ριχάρδος Λεοντόκαρδος

534. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος

— Κική ! μὰ φύγε ἀπὸ κεῖ, θἀρθῇ καὶ θὰ σὲ βρέξῃ.
— Ποιός ;
— Δὲν ἄκουσες ; Καταιγὶς

535. Ἀκροστιχὶς

Τἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ἥρωα-βασιλέα:
1, Εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν· 2, θεὸς τεχνίτης· 3, Μέγας φιλόσοφος· 4, Μοῦσα· 5, Ὄρος τῆς Ἀττικῆς· 6, Ἀρχαία ποιήτρια.
Βόρειος Πόλος

536. Φωνηεντάλιπον

-θς-ν--ρχ-κ-τ-τλς
Καταιγὶς

537. Γρῖφος

ας ις
ας ας ις ις τῶν
πας τὰς στας καλοῦ Θεὸν
ας ας ις ις
ας ις
Καταιγὶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 28

326. Λεωνίδας (λέων, Ἴδας).— 237. Θρῆνος—Ρῆνος.—328. Ἰάπων-Λάπωνσάπων.—329. Ὁ ἥλιος, ἡ Ἠλεία, τὸ ἥλιον.—330.

Α Ι Σ Ω Π Ο Σ
Ι Α Τ Ι
Σ Α Μ Ο Υ Η Λ
Ω Ο Χ Η
Π Τ Υ Χ Ι Ο Ν
Ο Η Ο Ο
Σ Ι Λ Η Ν Ο Σ

331. ΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΩΝ (ρέννος, Ἴστιαία, σιαγών, Τάραα, ὅριον, Γοργίας, Ἔρως, Ὠρίων, Νέστωρ). – 332-336. Διὰ τοῦ Ω: ***ὡραῖον, ὅπτως, ἴσως, σωρός, μῶλος.***—337. ΘΗΣΕΥΣ (Θάνατος, Ἥττα, Σκότος, Ἔλλειψις, Ὑγρασία, Σκληρός).—338. Ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησα. – 339. ***Ἐλέησόν με ὁ Θεός*** (ἐλ, ε εἰς ον, μὲ ο θε, ὡς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Αθ'— 476]

Διαβατάριο Πουλί. Εὐχαριστῶ. Μόλις μοῦ δοθεῖ ἡ εὐκαιρία θ' ἀνταποδώσω.
ΔΙΑΝΑ

[Αθ'— 477]

Κωνσταντινουπολῖται, Κωνσταντινουπολῖτισσες : Σκοπεύουμε νὰ γιορτάσουμε στὴν Πόλη τὰ ἑξηντάχρονα τῆς ἀγαπητῆς «Διαπλάσεως». Στὴ γιορτὴ θἄχουμε πρόγραμμα : Μουσικῆς, ἀπαγγελίας, λογιδρίων, θέατρο, χορό, πίγκ-πόγκ κτλ. Σᾶς προσκαλοῦμε, λοιπόν, νὰ προσέλθετε προσκομίζοντες μιὰ ταινία (ποὺ σᾶς ἔρχεται μὲ τὰ φυλλάδια) καὶ νὰ παρουσιασθῆτε τὴν 14η Ὀκτωβρίου Σάββατον ὥρα 15η στὴ διεύθυνση : Cihangir Caddesi Deniz apartman, No 6/4.
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[Αθ'— 478]

Κοκ. (Σ. Τ.) στὴ γιορτή σου δέξου τὶς πιό θερμές μου εὐχές. *Γ. Β.*

[Αθ'—479]

Νέοι δρίζοντες στὸ Διαπλασιακό μας σαλονάκι ! Ἱδρύονται οἱ ***Ἡνωμένοι Διαπλασιακοὶ Σύλλογοι.***

Σκοποί: Διάδοσις τῆς Διαπλάσεως, κατάργησις τῶν ἀπακαλύψεων, Διαγωνισμοί, Ἐκδρομές, Διάφορες φιλικὲς συγκεντρώσεις καὶ γενικὰ μιὰ ἐγκάρδια συνεργασία. Σύλλογοι. ***Ράδιο-Ἑλλάς, Διαπλασιακὴ Στέγη, Εὔθυμη Συντροφιά, Καλλιτεχνικὴ Συντροφιά, Διαβολάκια.*** Διοικητικὸν Συμβούλιον θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς. Ὅσοι Σύλλογοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἐγγραφοῦν : Δ)σις Ε. Θεοχαρόπουλον Διομείας 5Δ Ἀθῆναι διὰ ΗΝΩΜΕΝΟΙ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Σημ. Κάθε διαμάχη παύει ἀπὸ τώρα καὶ καλοῦμε ὅλους τοὺς Συλλόγους στὴν Ἕνωσι.—ΗΔΣ.

Τύποις Σεργιάδου